

forslag vil medføre, over paa en Mængde af Landets Borgere. Vi vide jo ogsaa, at det udtrykkelig er forudsat, at den nuværende Sygekasseinspektør skal overtage Ledelsen af en tilkommende Ulykkesforsikring. Den naturlige Vej at gaa er da slet og ret at udvide hans Kontor med det fornødne Mandskab til at optage disse Lister og Fortegnelser og foretage Fordelingen omkring i Landet. Det vil være slet og ret et Administrationsarbejde. Det er altsaa den ene Hovedbetragtning, og den anden er, at naar vi, som jeg anser det for nødvendigt, at vi komme til, medtage ogsaa Arbejderne for egen Regning, maa dette ækvivaleres ved mindst et tilsvarende Bidrag fra Statskassens Side, der tillige kunde tjene som Vederlag for, at Landbruget jo ikke kan vælte denne Udgift over paa sin Produktionspris. Det er for øvrigt en Selvfølge, at der i Lovforslagets Kapitler I. og IV., som ere omtrent ordret overensstemmende med Loven af 7de Januar, findes de forskellige Principper, som under denne Sags tidligere Behandling ere blevne bekæmpede ogsaa fra min Side, og at jeg beholder den samme Anskuelse over for disse Spørgsmaal, som jeg tidligere har haft, medens jeg ganske vist maa erkende, at det, naar det en Gang er slaaet fast, at man skal gaa Kapitaludbetalingsvejen og alt, hvad dertil hører, vil være meget vanskeligt at komme bort derfra. Jeg lagde ganske vist Mærke til, at det ærede Medlem for Ringkøbing gjorde gældende, at han vilde frafalde ogsaa denne Side af Sagen og ikke mere opstille Erstatningen i Form af Kapitaludbetaling, men af en aarlig Forsørgelse. Jeg erkender ganske Rigtigheden heraf og slutter mig ganske til det ærede Medlems Opfattelse nu i fuldeste Maal. Men jeg nærer, som sagt, ogsaa nogen Tvivl om, at det, naar man en Gang har etableret det Princip, som Loven af 7de Januar har fastslaaet, vil være meget let at komme bort derfra. Jeg er i øvrigt villig til at erkende den Interesse, den ærede Forslagsstiller har vist ved at komme frem med Loven, og ønsker, at den maa blive Genstand for nærmere Forhandling. Men skulle vi gaa Forsørgelsesvejen, som nu det ærede Medlem for Ringkøbing har taget Ordet for, vil jeg meget anbefale, at vi som Grundlag derfor benytte det af os indbragte Forslag, thi jeg tror, at det, naar alt kommer til alt, vil vise sig at være den simpleste, ligefremmeste og naturligste Vej at gaa, saaledes som det er foreslaaet, at

gøre Alderdomsunderstøttelseslovens Regler anvendelige ogsaa for de tilskadekomne.

Scavenius: Det var med megen Glæde, at jeg læste Bebudelsen her i Tinget af et Lovforslag om Ulykkesforsikring for Landarbejderne. Thi som jeg allerede tillod mig at udtale ved 3dje Behandling af dette Lovforslag, som forelaa om Ulykkesforsikring af Arbejdere i de særlig farlige Erhverv, saa jeg ikke rettere, end at vi — selv om vi erkendte, at der her forelaa særlige Forhold, som derfor bedst kunde behandles i en Lov for sig, og selv om vi erkendte, at vi ogsaa paa Grund af denne Lovs Forhistorie ikke burde lægge Hindringer i Vejen for, at disse Arbejdere kunde blive forsikrede, af den Grund, at de andre ikke bleve det samtidig — hurtigst mulig maatte komme til at afhjælpe den Ulighed, som her maatte komme til at bestaa mellem disse Arbejdere og andre Arbejdere, og da ogsaa særlig for saa vidt angaar den store Klasse af Landarbejdere. Jeg maa tilstaa, at jeg, som ikke i nogen Maade tør regne mig selv for at have særlige Kundskaber paa dette Omraade, saaledes som den ærede Forslagsstiller har, ikke kunde andet end nære stor Tvivl om, hvorvidt det kunde lykkes ved en særlig Lov, som angik Landarbejderne, at løse dette Spørgsmaal, men jeg glædede mig over, at den ærede Forslagsstiller under Forhandlingerne har ment, at det dog ikke vilde være saa særlig vanskeligt. Jeg kan imidlertid ikke nægte, at jeg nu, da jeg efter bedste Evne har gennemgaaet dette Lovforslag, ikke ser rettere, end at der stiller sig meget store Vanskeligheder i Vejen for at løse Spørgsmaalet paa denne Maade. Jeg kan fatte mig saa nogenledes kort, eftersom adskillige af de Vanskeligheder, som dette Lovforslag efter min Mening medfører, allerede ere paapegede af foregaaende ærede Talere. Men jeg vil dog nævne et Par af disse Vanskeligheder. Jeg vil da for det første sige, at naar vi udtog Forsikringen af Arbejderne i de særlig farlige Erhverv som noget for sig, gjorde vi det paa Grundlag af, at vi mente, at der her var særlige Grunde til Stede. Derfor maatte vi gaa denne bestemte Vej, at Forsikringen paa hvilede Arbejdsgiverne og disse alene. Men nu kan jeg ikke se bedre, end at vi gaa ganske den samme Vej i Principet, naar vi følge dette Lovforslag, saaledes som det her foreligger; og jeg antager ogsaa, at det netop skyldes den Betragtning, at man